

FOTO ARCHITECTENBUREAU MARLIES ROHMER

Massief blok met oog voor detail en speelsheid

STRAATBEELD BASISSCHOOL HOUTHAVEN

Wat energieneutrale brede school

★★★★☆

Wie van de rafelranden van de stad houdt, moet het ake-
lige gevoel hebben dat de tijd begint te tikken: de onont-
gonnen gebieden in de stad verdwijnen langzaam maar
zeker voorgoed.

Nu zijn de – nu nog ruige – Houthavens aan de beurt.
In 2006 werden de plannen voor het gebied vrijgegeven.
Ambitieuze, mooie plannen: zeven groene, autovrije
wooneilanden, scholen, een appartementencomplex en,
geheel naar de huidige modieuze architectuurmaatstaf-
ven, een park op het dak van de tunnel die de Spaarn-
dammerbuurt met de nieuwe wijk verbindt.

Maar plannen blijven plannen. Ze worden gewijzigd,
lopen uit, blijken toch duurder te zijn dan verwacht, en-
zovoort. Koren op de molen van mensen die niets moeten
hebben van een gladgestreken stad en vrolijk fluitend
door ruige zandvlakten en over winderige betonnen pa-
den koers zetten naar een stadsstrand voor een biertje,
om daarna aan te schuiven in restaurants in voormalige
zendmasten en veerponten.

Zij zullen ongetwijfeld balen van het eerste opgele-
verde gebouw van Project Houthaven, dat vlak achter de
Spaarndammerdijk is verrezen: een zogeheten brede
school. Er komen twee basisscholen in, een kinderdag-
verblijf en peuterspeelzalen. Het bijzondere aan Project
Houthaven is het feit dat de hele wijk honderd procent
klimaatneutraal dient te worden. Er wordt milieuvrien-
delijk gebouwd, nauwkeurig gelet op materiaalgebruik,
en alle energie wordt op verstandige wijze opgewekt. Al-
lemaal leuk en aardig, maar hoe ziet het eruit?

Wie aan komt rijden en de kolos in de verte ziet staan,
zal snel willen oordelen. Lomp! zie je ze al denken, met
de gezichtsuitdrukking op de 'zie je nou wel'-stand. In-
derdaad doet het vierkante blok in eerste instantie nogal
onverfijnd aan. Te veel steen, te weinig raam, te weinig
lucht. De robuustheid is niet te ontkennen, en schurkt

daarin zelfs tegen het DDR-achtige aan. Het ziet eruit als-
of het moeiteloos door een kernoorlog heen komt, met
zijn bakstenen pantser en klokken die van massief lood
lijken te zijn gemaakt.

Maar wie dichterbij komt, ziet dat het exterieur niet
liefdeloos bij elkaar is gemetseld, maar dat de stenen
zorgvuldig in een speels, hier en daar zelfs lichtelijk slor-
dig blokkenpatroon zijn gerangschikt. Tussen de stenen
zit ruimte, wat letterlijk lucht geeft en oog voor detail ver-
raadt. Strategisch geplaatste witte stenen onderstrepen
dat. Aan de voorkant van het gebouw is een groot glazen
terras, wat het geheel doet ademen. Eromheen ligt een
aantal speeltuintjes, waar mals groen gras op artificiële
heuvels ligt te wachten op spelende kinderen. Een mooi
contrast met het klassieke schooljuffrouwachtige dat de
school uitstraalt.

De stenen klokken, de afgeronde Amsterdamse
School-geïnspireerde ingangen, de koperkleurige ven-
sterbanken: dit is een gebouw waar liefde voor architec-
tuur in zit. Je moet er alleen twee keer naar kijken.

Het is jammer dat de Houthavens uiteindelijk onher-
roepelijk zullen worden getemd tot een braaf gebied bin-
nen de lijntjes. Maar als het dan toch moet, dan het liefst
met strenge, maar rechtvaardige gebouwen als deze.

Hans van Lissum